

מסורת הש"ס

(א) כ"ב: 35 קדושין א', (ב) ו'א דמייטין הכל לסימפון מסר שישו כ"ב דלמר לשל מפרתה לל חן מחרתה נ"י י"א, (ג) [מספסת רש"י], (ד) [יבמות 10:], (ה) [עירובין ע' י"ג:], (ו) [ו'ע'י' מ'ו' דלעיל מה:] (ז) [ש"ס ר"ב ר"ב א"ו:], (ח) [תלמוד מה' (ט) [יבמות 10:], (י) [פי' סו'ת ה' ה' א"ה ענטפ' אמת ע' רש"י מ'ו'ן כ' ד"ה י"ג ע"ד ש"ס, (י"א) כ"ב רש"י, (י"ב) ש"י לעיל דף ע"א על המטה.

אף על פי פרק חמישי כתובות

קוביוסטוס. גונב נפשות: הגיעו. ללוקח ואין המקח בטל. ובריימא היא כ"ב"ב המוכר פירות המוכר ענד לחצירו וגמלא גנב או קוביוסטוס הגיעו שסתמן גנבים הן: **לפטיס מוויין.** אין דרכו בכך: **מוכסב למלוכ.** טעא למלכות עד שזוה לגזור עליו שיהרגו כל מולאו: **קלא אים לכו.** וסבר וקביל:

קוביוסטוס הגיעו מאי איכא לסמיים מוויין או מוכסב למלכות הנהו קלא אית להו מכרי בין למר ובין למר לא אכלה מאי בינייהו איכא בינייהו קבל **מסר והלך:** רבי מרפון אומר נותנין לה הכל תרומה וכו': אמר אביי מחלוקת בבית כהן לכהן אבל בבית ישראל לכהן דברי הכל מחצה חולין ומחצה תרומה ואמר אביי מחלוקת בארסה אבל בנשואה דברי הכל מחצה חולין ומחצה תרומה תניא נמי הכי **רבי מרפון** אומר נותנין לה הכל תרומה ר"ע אומר **"מחצה חולין ומחצה תרומה במה דברים אמורים בבית כהן לכהן אבל בת ישראל לכהן דברי הכל מחצה חולין ומחצה תרומה במה דברים אמורים בבית כהן לכהן בארסה אבל בנשואה דברי הכל מחצה חולין ומחצה תרומה רבי יהודה** בן בתראה אומר נותנין לה שתי דיות של תרומה ואחת של חולין רבי יהודה אומר נותן לה הכל תרומה והיא מוכרת ולוקחת בדמים חולין רבן שמעון בן גמליאל אומר כל מקום שהזכרה תרומה נותנין לה כפלים בחולין מאי בינייהו איכא בינייהו טירחא: היבם אינו מאכיל בתרומה: מאי טעמא **ר' קנין** כספו אמר רחמנא והאי קנין דאחיו הוא: עשתה ששה חדשים בפני הבעל: השתא בפני הבעל אמרת לא בפני היבם מיבעיא **זו ואין צריך לומר זו קתני:** זו משנה ראשונה כו': מאי טעמא אמר עולא ואיתימא רב שמואל בר יהודה משום סימפון בשלמא לעולא קמייתא שמא ימוגז לה כוס בבית אביה ובתרייתא משום סימפון אל

נת.

קוביוסטוס. פירש בקונטרס גונב נפשות ולא משמע הכי צפרק קמא דכוכרות (דף ה' וס') **ידקא אמר** ליה קיסר לרין גמליאל משה רכסם גנב היה או קוביוסטוס היה או שאינו נקי בחשנות היה והתם אמנון קאי דאשליה ראשונה דכנללן של לויס אמה מולא כו' ככל

השיבו ועוד דהגיעו מפרש בקונטרס דרכוס הכי איתנהו ואין נראה שיהיו רוב העדנים גונבי נפשות ונראה כפירוש רבינו מנחם דמפרש קוביוסטוס משחק בקוביא והא דלמרי' (מולין דף 65:) ויחמר שלחני כי עלה השמר אמר ליה יעקב ודי גנב אמה או קוביוסטוס אמה שאלה ממיראל מן השמר לפירוש הקונטרס אחי שפיר ולפירוש רבינו מנחם נמי י"ל שדך משחקין בקוביא שטנין בןן ודרכן להטמין מזני אדם: **הנהו קלא** אית דהו. פירוש בקונטרס וסבר וקביל וקשה לר"ם דכריס המוכר פירות מוויין או מוכסב למלכות אומר לו הכי שדך לפניך ועל אמרין צפרק האומנין (כ"ב דף פ. וס') שפחה זו שטתה היא נכפית היא כו' הרי זה מקח טעות אם כן בנתן מומי נישום לסמפון ומפרי"ם קלא אית לכו ולא שכימי ולא מיישינן ככו לסמפון כיון דלא שכימי והנהו נמי צפרק האומנין לא שכימי והא דלמרי' צפרק המגריס (גיטין דף פו. וס') דלמתי רב יהודה בשטרל דעבדי ענדל דן מולדק לעגדות ופטיר ועטיר מן ערורי מלכא ומלמחא לא משום שיהי לרין להתנת דפרי' דנכתמח נמי הוי מקח טעות אלא משום שפרל דשטרל ורבינו אליהו היה מקיים פירוש הקונטרס דהיכא דקיבל המוכר מעות אמרי' מדלא צדק הלוקח קודם נתינת מעות הני מומין דאית לכו קלא אי"כ סבר וקביל והא דאומר לו הרי שדך לפניך מיייר קודם שנתן הלוקח מעות וקלא משמע כן צפרק המוכר פירות

עין משפט
גר מצוה

מה א מיי פ"ב מה' א
אשוח הללס י:

תוספות רי"ד

התם דוכחא מייחור לה. פי' מאחר שהוה זן איהת חפיר מוציא מבית אביה ומייחור לה מקום שלא תפסיר מונתיו. פי' כי הוי דלא ליבול איש בהרה: ר"ט אורי וכי אורי אכוי מחלוקת בבת כהן לכהן אבל בת ישראל לכהן דברי הכל מחצה חולין ומחצה תרומה פי' בת כהן אם הטמא יחליף לה אביה חליין בתרומה וזויה לה ולא תצטרך למכרה לכהנים כוול ולקנות חליין ביקור אבל בת ישראל לכהן אין מי שחליף לה ותצטרך למכרה לה כוול הלכך נותנים לה מחצה חולין: ואמר אביי מחלוקת בארסה פי' ובה כהן. אבל בנשואה ר"ה מחצה חולין ומחצה תרומה: היבם אינו מאכיל בתרומה פי' קנין כספו אמר רחמנא והאי קנין דאחיו הוא פי' והלכך אין לו כח להאכילה בנינו אך אם אכלה בחיי הבעל אוכלת היבם במקום בעל קאי ומכח בעלה קאכלה: או כלם וכי התאם כלם בפני הבעל חזן מיום א' אמרת לא אכלה כלן בפני היבם דע"י אין לה לאכל דלא קנינו הוא לא מיבעיא וזו צ"ל זו קתני: זו משנה ראשונה וכו'. תניא בתוספתא ולא היבמה עד שתבעל. פי' זו רבנן שאמרו הגיע זמן ולא נשאו שהיא אוכלת בתרומה הוא משנה ראשונה אבל ב"ד של אחריהם אמרו אין האשה אוכלת בתרומה עד שתבעל לחופה וכן היבמה עד שתבעל ואע"ג דאכלה בחיי בעלה פי' אפר עולא ואיתימא ר"ס ב"י משום

תורה אור השלם

ו. וכו' כי יקנה נפש ק. וכו' כספו הוא יאכל בו וילידי בירוה הם יאכלו בלדגוה: ויקרא כ"ב א'

מוסף רש"י

הגיעו. הרי הוא שטל דקסא ענד גונב הוא וכו' וכו' מאי איכא לסמיים מוויין. הרי נפשות וספו ליהבן דש"ס ר"ב ר"ב א"ו: דא לא שכימי ולא קביל ע"י. או מוכסב למלכות. שסתמין מיהא למתן (קדושין י"א).

מית ליה פקע ליה קנינו אבל כנסה הרי היא אשמו לכל דבר והכמות קראה אשמו דכתיב (דברים טו) ולקחה לו לאשה (דקנייה כביאה וכו' הרי דקדושי ביאה מאכלין בארוסה דליתקוש הויות להדי כן מאכלין ביבמה: **השפא בפני הבעל.** חזן מיום אחד אמרת לא אכלה כולם בפני היבם דעל ידו אין לה לאכול דלאו קנינו היא מיבעיא ליה למימר דלא אכלה: **קמיפסא.** משנה ראשונה שאוסרת משעת אירוסין שהתורה החירתה והס גזרו עד שיגיע זמן לא גזרו מפני סימפון אלא שמה תשקה הלכך משנתחייב לוונה דמייחד לה דוכחא וליכא למיחש לשמא תשקה שריוה: **וצפריפסא.** משנה אחרונה שחזרו וגזרו עד שתכנס לחופה חשו לסמפון: אל

(כ"ב דף 35:) דפרין (י"ג וס') הגיעו לכו משום דרובא הכי איתנהו וש"מ דלולין בתר רובא ומאי פריך דלמח' קמולא מסחירו עליו הראיה אלמא מיייר שהלוקח מוחזק: **א"כא"ל** ב"דן בפני הבעל חזן מיום אחד איהא אוכלת. פירש בקונטרס דהוא הדין אפילו כולם בפני הבעל לא אכלה משמת דקניו כספו פקע ליה אלא דאי כולן בפני הבעל הוה אכלה מיהא בחייו ולר"ם נראה דכך דרשא דכריס בגמרא קנין כספו אמר רחמנא והאי קנין דאחיו הוא אשכמחא בעלמח הוא דמדלוריימח מילכ אכלה ולפי משנה ראשונה היכא דלכלה בחיי הבעל אוכלת נמי צוקת היבם מדקתני ואפי' כולם בפני הבעל חזן מיום אחד משמע הא כולן בפני הבעל אוכלת ועוד דתמן צפרקין צפרד משנת ירושלמית הגיע זמן ולא נשאו או שמתו בעליהן אוכלות משלו ואוכלות בתרומה משמע כשמתו בעליהן שהיבם מאכלין בלא ביאה דומיא דהגעז זמן דמיייר בלא נשאו דאי אחר ביאה שפטיש דאשמו גמריה היא ועוד מביא ראייה מדמריא צפוספתא זו משנה ראשונה רבותינו אמרו אין האשה אוכלת בתרומה עד שתכנס לחופה ולא היבמה עד שתבעל ויהיינו טעמא דמשנה ראשונה דכשלא אכלה בחיי הבעל אינה אוכלת דהא איכא למיחש לסמפון ולשמח תשקה דהא כיון דלא הגיע זמן בחיי הבעל לא נדק לה דלית חייב במונותיה אלא אי"כ עמד דדין וברח דלמרי' בהחולץ (יבמות דף מה:) ולא מייחד לה דוכחא וטעמא משום שאין דרך לאחר אלא מיד הוא רגיל או לחלוץ או לייבם לכך לא תקנו לה מונות מיבם כמו שתקנו מונות בהגעז זמן דבעל אבל כשאכלה בחיי הבעל מו ליכא למיחש לסמפון ולשמח תשקה נמי ליכא למיחש דכיון דהגיע זמן מייחד לה דוכחא בבית אביה מסתמח אוכלת שם ככל שעה ואינה זזה ממקומה וא"ת ומאחר דמדלוריימח אכלה כשנפלה מן הנשואין למה אסורה למשנה אחרונה עד שמיבעל הא ליכא למיחש לסמפון שסבר נדקת דדיקת פטיס ויש לומר דמאחר שאסרו ארוסה שגיע זמנה אסרו נמי ביבמה משום דמיתלפח בה שמתיה זמן כתיסחן לאלתר אבל ק"ק אי חשיבא יבמה קנין כספו דיבם הא דקאמר ביבמות צפרק אלמנה (דף פו. וס') גבי הא דתמן היבם פוסל ואינו מאכיל אי בת כהן לישאל היא פסול לה ושבה אל בית אביה כו' ה"ל למימר דהא קנייה דקאמר התם גבי אירוסין ויש לומר דושבה אל בית אביה תחא למיפסל בת כהן לישאל למידק הא מעיקרא לא אכלה כדלמרי' התם (דף פח.) אי"כ לא אייתר לשומרת יבם אלא הכי קאמר ושבה כמיז לומר דוקא אותה ששבה אל בית אביה אבל זמא שזוקקה ליבם שבה שהרי תשובה כאליו קנייה לו: **השתא** בפני הבעל אמרת לא בפני היבם מיבעיא. ה"ג [לא] זו אף זו קתני לא מיבעיא שעה חדשים בפני הבעל ושעה בפני היבם דלא אכלה אלא אפילו כולם בפני הבעל כולה מתימין [בלא] זו אף זו: מאי